

Františkovo slovo

č.15

Co protestanty provokuje na katolících?

Papež: Výchova nemůže být neutrální

Papež kázal o poddajnosti a odporování Duchu svatému

O daru síly

Neexistuje křesťan bez církve

Otec není bratr

Papež František: K poznání Ježíše nepostačuje studium a ideje

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Co protestanty provokuje na katolících?

Rozhovor s Birgittou a Ulfem Ekmanovými, zakladateli protestantského charismatického hnutí

Před třiceti lety ve Švédsku založili protestantské charismatické hnutí Slovo života (Livets Ord). A měli úspěch. Jeho misie se šíří na Ukrajině, v Rusku, Arménii, Ázerbajdžánu, Afgánistánu, v Izraeli a v Indii. Náhle však přišel zlom. Zakladatelský pár, Birgitta a Ulf Ekmanovi přestoupili do katolické církve:

Birgitta Ekman: *Silné reakce přicházejí ze všech stran. Snažili jsme se připravit na tento krok ty nejbližší z hnutí „Livets Ord“ (Slovo života), ale ve chvíli, kdy jsme věc oznámili, byli mnozí šokováni. Dostali jsme spoustu krásných dopisů a snažili jsme se nepřikládat důležitost nenávisti vyjadřované na internetu. Je to bolestné, ale zároveň máme v srdci a v duši pokoj a naději, jsme velmi šťastní.*

Ulf Ekman: *Bolestné to je, protože jsme pracovali 30 let. Těžko se to vysvětluje, ale v posledních deseti letech jsme pociťovali zvědavost, jakousi pobídku a zároveň úctu ke katolické církvi. Ne že bychom snad deset let věděli nebo byli přesvědčeni, že tento krok uděláme. Klíčilo to v nás po celou tuto dobu. Byl to vlastně objev. Změna přesvědčení. Jako Švéd a protestant nasáváš antikaticismus už v mateřském mléku. Objevíme, že o církvi vlastně víme málo. Bylo to na jednu stranu pozitivní, na druhou ohromující. Zažívali jsme totiž pocit, že se ocitáme doma, cosi jako: „aha, ale to je přesně to, v co věřím!“ Byli jsme plni předsudků, ale při četbě katolických knih jsme si začínali všímat, že v tohle přece věříme! Když dnes mluvíme s přáteli, mají za to, že jsme před nimi svou pozvolnou konverzi tajili. Ve skutečnosti jsme museli pomalu růst a ujišťovat se v přesvědčení o katolické církvi.*

Co k vám promlouvalo na cestě do církve?

Birgitta Ekman: *Pro mě byla prvním znamením sv. Brigita Švédská. Na rok 2003 připadalo její výročí a protože nosím její jméno, sáhla jsem po knihách o ní. Fascinovala mě. Zároveň jsem si uvědomila, že její manžel se jmenoval stejně jako můj manžel, Ulf. Svatá Brigita často mluví o Marii a tak jsem se začala hlouběji zajímat také o ni. Žili jsme v přesvědčení, že katolíci Marii zbožšťují. Bylo pro nás velmi důležité pochopit, co církev skutečně učí o Marii.*

Ulf Ekman: *Někdo by si mohl myslet, že Maria je poslední kapitolou. Pro nás ale byla tou první. Žili jsme tři roky ve Svaté zemi, z toho poslední dva v Ejn Kerem, které je místem, kde se Marie setkala s Alžbětou. A pro nás se také stalo místem setkání s Marií. Pochopil jsem, že není čtvrtou božskou osobou, že se katolíci nemodlí k Marii jako k Bohu. Dlouho jsem nechápal společenství svatých, ale když jsem viděl, jak je živé, mnoho věcí se ocitlo na svých místech. Maria nás zkrátka dostihla brzy.*

První z otázek, které kolem vás kroužily v těchto týdnech, je „proč“? Vy jste, Ulfe, říkal, že na vás Ježíš hledí, mluvil jste o jednotě a kontinuitě, proti rozdělování....

Ulf Ekman: *Mnoho let jsme se věnovali misijnímu působení v „Livets Ord“. Pak jsme se přestěhovali do Svaté země. Tam jsem pochopil dvě věci: totiž to, že rozdělení křesťanů je nepopiratelné a že to není Boží vůle. A my, ačkoliv jsme se věnovali dobrým věcem, jsme byli součástí tohoto rozdělení. Pociťil jsem nebytnost jednoty na hlubší úrovni. A druhá věc: pociťoval jsem touhu poznat esenci církve. Bylo to zvláštní, protože já jsem vždycky myslel na působení církve, na misie, na modlitbu, evangelizaci. Nikdy jsem ovšem nepronikl k jejímu základu. Začal jsem přemýšlet o církvi jako o Kristově těle – a to s sebou okamžitě nese myšlenku na katolickou církev. Právě toto: jednota a podstata církve nás přivedly do katolické církve.*

Často se dnes setkáme s názorem, že „takhle se to nemá dělat“. Považovali jste někdy tento krok za nemožný?

Ulf Ekman. *Ano, mnohokrát. Zamilovali jsme si katolickou církev, její víru, magisterium. Zároveň jsme si ale říkali, že vzhledem k našim povinnostem nemůžeme odejít, třebaže nás naše touhy vedly tímto směrem. Mnoho věřících z hnutí Livets Ord žije v Rusku, máme na východě velkou základnu. Mysleli jsme si, že bychom měli pokračovat ve své práci právě tam. Pak se všechno urovnalo, odešli jsme z vedení. Dnes považujeme svůj úkol v této oblasti za uzavřený. Přátelství zůstává. Změnili jsme se a*

nemůžeme to popírat. Jde o povolání. Nechceme nikoho soudit, ale nemůžeme ani couvat před skutečností.

Co byste odpověděli těm, kdo budou říkat, že v církvi s magisteriem, dogmaty a papežem budete méně svobodní?

Ulf Ekman: *To je individualistická představa liberálních církví. Nikdo nesmí rozhodovat, protože tady rozhoduji já. Já jsem ovšem zjistil, že když zkoumám to, v co „mám věřit“, nemám vůbec žádný problém v to věřit. Není to nucení, nýbrž objev bohatství. Magisterium je základem skutečné duchovní svobody. Nespatřuji v něm žádné znásilňování ducha. Když se mě zeptají, odpovím: **ano, jsem svobodný. Dopnul jsem do oceánu, v němž je velká svoboda.***

Co provokuje protestantský svět na katolické církvi?

Ulf Ekman: *Myslím, že **v základu konfliktu je pravda**, za jejíhož nositele se katolická církev považuje. Katolická církev si je jistá tím, co je pravdivé, a říká věci jasně. Tato zřetelnost je pro dnešní relativistický svět provokativní.*

Jaké úkoly mají dnes křesťané v sekularizované společnosti?

Birgitta Ekman: *Myslím, že v této chvíli je velmi důležitá otázka manželství. A katolická církev tu mluví jasně.*

Ulf Ekman: *Vidím v sekularizaci příležitost k nové evangelizaci. Ve Švédsku spousta lidí neví, kdo je Ježíš, co pro nás udělal. A to je skutečný úkol církve. Vidím sekularizaci jako možnost. Jistota katolické církve je něčím, na co můžeme být hrdí. Úkol církve je zcela jedinečný a není k němu co dodat. **Máme důvod být šťastní, ne triumfalističtí a arogantní, ale šťastní.***

Rozhovor s Birgittou a Ulfem Ekmanovými připravila Charlotta Smeds. Překlad Johana Bronková.

10.5.2014

Papež: Výchova nemůže být neutrální

Vatikán. Na 300 tisíc lidí se v sobotu vpoledne účastnilo setkání s papežem Františkem organizovaného Italskou biskupskou konferencí. Rodiče, učitelé a žáci církevních, ale nejen církevních škol z celé Itálie přišli na Svatopetrské náměstí. Petrův nástupce, vypočítal tři důvody, proč má rád školu, a mimo jiné řekl:

*„**Mám rád školu, protože je to synonymum otevřenosti k realitě. Nebo by alespoň měla být! Ne vždycky to dokáže, což pak znamená, že je zapotřebí trochu změnit pojetí. Jít do školy znamená otevřít mysl a srdce realitě v bohatství jejích aspektů a dimenzí. Nemáme právo mít strach z reality! Škola nás učí chápat realitu. Ale jestli se někdo naučil učit se, zůstane mu to napořád, zůstane člověkem otevřeným k realitě.***

Není-li učitel otevřený učení, není dobrým učitelem, a není ani zajímavý. Mládež chápe, má „čich“ a je přitahována profesory, kteří mají otevřené, neuzavřené myšlení, stále hledají „více“ a tímto postojem nakazí studenty.

***Dalším je to, že škola je místem setkání.** Všichni jsme totiž na cestě. Škola, jak jsme zde slyšeli, není parkoviště, je místem setkání. Dnes velmi potřebujeme kulturu setkávání, abychom se setkali, poznali, měli rádi a společně putovali. A to je pro věk růstu zásadní, jakožto doplněk rodiny. Rodina je první buňkou vztahů. Vztah s otcem, matkou a sourozenci je základem a provází nás celým životem. Ve škole se však „sdrůžujeme“, setkáváme se s lidmi, kteří jsou jiní než my, liší se věkem, kulturou, původem, schopnostmi.. Škola je první společnost, která integruje rodinu. Rodina a škola se nesmí klást do protikladu! V souvislosti s tím je vhodné zmínit jedno africké přísloví, které praví: „K výchově dítěte je zapotřebí vesnice.“*

Dále mám rád školu, protože nás vychovává k pravdě, dobru a kráse. Výchova nemůže být neutrální. Buď je pozitivní nebo negativní, buď obohacuje nebo ochuzuje; buď umožňuje člověku růst nebo jej deprimuje a může jej dokonce zkazit. Při výchově je velmi důležitá jedna věc, kterou jsme dnes slyšeli: čistá porážka je hezčí než špinavé vítězství. Pamatujme si to! To nám bude v životě užitečné.

Posláním školy je rozvíjet smysl pro pravdu, dobro a krásu. A dochází k tomu cestou, která je bohatá a skládá se z mnoha „přísad“. Proto existuje tolik předmětů. Protože rozvoj je plodem různých prvků, které společně působí a podněcují inteligenci, svědomí, cítění, tělo apod. Například studuji-li toto náměstí, Svatopetrské náměstí, chápu architekturu, dějiny, náboženství a také astronomii – obelisk připomíná slunce, ale málokdo ví, že toto náměstí, to jsou také velké sluneční hodiny.

Tímto způsobem v sobě pěstujeme pravdu, dobro a krásu, učíme se, že tyto tři dimenze nejsou nikdy oddělené, ale vždycky propojené. **Je-li něco pravdivé, je to dobré a krásné; je-li něco krásné, je to dobré a pravdivé, a je-li něco dobré, pak je to pravdivé a krásné. Tyto prvky nám společně umožňují růst a milovat život a otevírají nás plnosti života!**

13.5.2014

Papež kázal o poddajnosti a odporování Duchu svatému

Vatikán. Boží věci nelze pochopit jenom hlavou, je třeba otevřít srdce Duchu svatému - konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Papež zdůraznil, že víra je Božím darem, který však nelze přijmout, žije-li se v odtržení od Jeho lidu, církve.

Dnešní liturgická čtení, poznamenal papež František, ukazují dvě skupiny lidí. První čtení ze Skutků apoštolů (11,19-26) ukazuje „ty, kteří se rozprchli kvůli pronásledování, jež vzniklo po zabití Štěpána. „Nesli s sebou sémě evangelia a všude je rozšířili. Zpočátku oslovují pouze Židy, potom, po příchodu do Antiochie někteří z nich oslovili také Řeky. A tak postupně, pokračoval papež, otevřeli brány Řekům a pohanům. Když o tom přišla zpráva do Jeruzaléma, byl vyslán Barnabáš, aby tam podnikl vizitační cestu. A všichni, konstatoval papež, byli velice spokojeni, protože se velký zástup lidí přidal k Pánu.

Tito lidé, řekl dále František, neřekli: půjdeme nejprve k Židům, potom k Řekům a k pohanům. Nikoli. Nechali se vést Duchem svatým! Byli poddajní vůči Duchu svatému. Jedno souvisí s druhým. A nakonec otevřeli brány všem pohanům, které považovali za poskvrněné. Otevřeli brány všem. Byla to první skupina lidí, která byla poddajná Duchu svatému. Někdy nás Duch svatý posouvá k zásadním krokům, jako vnikl Filipovi, aby šel a pokřtil etiopského dvořana, anebo Petrovi, aby pokřtil Kornelia:

*„Jindy nás Duch svatý nese pozvolna a **nechat se vést Duchem svatý je ctnost, tedy neodporovat Duchu svatému, být Mu poddajní.** A Duch svatý dnes působí v církvi. Působí v našem životě. Někdo z vás by mohl říci: »Nikdy jsem ho neviděl!« - Dávej však pozor na to, co se děje, co ti přijde na mysl, co vzejde v tvém srdci. Je to dobré? Pak je to Duch svatý, který tě vybízí jít touto cestou. Je zapotřebí poddajnosti! Poddajnosti Duchu svatému.“*

Druhá skupina, kterou nám prezentuje čtení z evangelia (Jan 10,22-30), řekl dále papež, „jsou intelektuálové, kteří přistoupili k Ježíši v chrámu. Jsou to znalci Zákona. Ježíš, poznamenal papež, s nimi měl vždycky problémy, protože nedokázali chápat, kroužili kolem stejných věcí, protože si mysleli, že náboženství je jenom záležitostí hlavy, zákonů. Podle nich bylo třeba zachovávat příkázání a nic víc. Neměli tušení, že existuje Duch svatý. Ptali se Ježíše, chtěli diskutovat. Všechno měli v hlavě, všechno byl intelekt. V takových lidech – dodal František – není srdce, není láska a krása, není harmonie. Jsou to lidé, kteří chtějí pouze vysvětlení“:

*„Podáš jim vysvětlení a oni se vrátí s další otázkou, nepřesvědčí se. A tak pořád dokola. Kroužili kolem Ježíše celý život, až Jej nakonec dokázali chytit a zabít! Ti neotevírají srdce Duchu svatému! **Myslí si, že Boží věci lze pochopit jenom hlavou za pomoci idejí, svých vlastních idejí. Jsou pyšní. Myslí si, že vědí všechno. A co se nevejde do jejich rozumu, není pravda. Můžeš před nimi vykřísit mrtvého, ale neuvěří.**“*

„Ježíš, pokračoval papež, jde dál a říká něco velmi silného: »Vy nevěříte, protože nepatříte k mým ovčím. Nevěříte, protože nepatříte k lidu Izraele. Oddělili jste se od lidu. Jste intelektuální aristokracie.« Takový postoj uzamyká srdce. Zapřeli svůj lid.“

„Tito lidé se odtrhli od Božího lidu a proto nemohli věřit. Víra je Božím darem. Víra však přijde, pokud jsi v Jeho lidu, pokud jsi v církvi, pokud přijímáš pomoc svátostí, bratři, shromáždění. Věříš-li, že tato církev je Boží lid. Tito lidé se však odtrhli, nevěřili v Boží lid, věřili pouze ve svoje věci a tak si vytvořili celou soustavu přikázání, která lid zaháněla. Odháněli lidi pryč a nenechali je vejít do církve, do lidu. Nemohli věřit! Je to hřích odporování Duchu svatému!“

„Dvě skupiny lidí, řekl dále papež, „jemní, milí, pokorní, otevření Duchu svatému, a pak ti pyšní, soběstační, domýšliví, odtržení od lidu, intelektuální aristokracie, která uzavřela brány a odporuje Duchu svatému. Není to tvrdohlavost, ale něco víc, je to tvrdost srdce! A to je nebezpečnější. Při pohledu na tyto dvě skupiny lidí, končil papež František, **prosme Pána o milost poddajnosti Duchu svatému, abychom v životě postupovali vpřed, byli kreativní a radostní, protože ti druzí nebyli radostní.** Tam kde je přílišná serióznost, totiž není Duch svatý. Prosme tedy, o milost poddajnosti, **aby nám Duch svatý pomohl ubránit se před oním špatným duchem soběstačnosti, pychy, domýšlivosti, uzavřenosti srdce před Duchem svatým.**“

14.5.2014

O daru síly Katecheze papeže Františka na gen. audienci, nám. sv. Petra

Dobrý den, drazí bratři a sestry,

Uvažovali jsme o prvních třech darech Ducha svatého: moudrosti, rozumu a radě. Dnes pomysleme na to, co Pán dělá. **Vždy přichází, aby nás podpořil v naší slabosti. A činí to zvláštním darem, totiž silou.**

1. Jedno podobenství, které vypráví Ježíš, nám pomáhá pochopit důležitost tohoto daru. Rozséváč vychází rozsévat. Ne každé sémě, které zaseje, však přinese plody. To, které padne na cestu, sezobou ptáci; to, které padne na kamenitou půdu nebo do trní, vzklíčí, ale brzy je spálí slunce nebo uschne. Jedině to, které padne na dobrou půdu, může vyrůst a přinést užitek (srov. *Mk 4,3-9; Mt 13,3-9; Lk 8,4-8*). Jak vysvětluje sám Ježíš svým učedníkům, rozséváčem je Otec, který svoje Slovo hojně rozsévá. Sémě však často narazí na vyprahlost našeho srdce a třebaže je přijato, hrozí mu, že nepřinese plod. **Darem síly však Duch svatý osvobozuje půdu našeho srdce, osvobozuje srdce od apatie, nejistot a všech obav, které jej brzdí,** aby tak Pánovo Slovo bylo opravdově a radostně uváděno ve skutek. Tento dar síly nám vpravdě pomáhá, dodává nám sílu a také nás zbavuje mnoha zábran.

2. Stane se, že se vyskytnou také obtížné chvíle a mezní situace, ve kterých se dar síly projevuje mimořádně, příkladně. Je to případ těch, kteří čelí obzvláště tvrdým a bolestným zkušenostem, jež otřásají jejich životem a životem jejich drahých. Církev vyzařuje svědectví mnoha bratří a sester, kteří neváhali dát vlastní život jen proto, aby zůstali věrni Pánu a Jeho evangeliu. Rovněž dnes nechybějí křesťané, kteří v mnoha částech světa slaví a dosvědčují svoji víru s hlubokým přesvědčením a klidem a vytrvávají, ačkoli vědí, že je to může stát vysokou cenu. Každý z nás také zná lidi, kteří prožívali obtížné a velmi bolestné situace. Pomysleme jen na ony muže a ženy, kteří se perou s těžkým životem, zápasí o to, aby zajistili rodinu a vychovali děti. Umožňuje jim to dar síly, který jim napomáhá. Kolik je takovýchto mužů a žen, jejichž jména neznáme, ale kteří jsou ctí našeho lidu a naší církve, protože jsou silní. **Jsou silní v tom, jak vedou kupředu své životy, rodiny, práci a víru. Tito naši bratři a sestry jsou svatí. Jsou to skrytí světcí každodennosti.** Mají právě tento dar síly, aby pokračovali v konání svých povinností jako lidé, otcové, matky, bratři, sestry a občané. Takovýchto světců máme mnoho. Děkujme Pánu za tyto křesťany, kteří ztělesňují skrytou svatost a které vede dál Duch svatý. Prospěje nám, když se nad těmito lidmi zamyslíme. Mohou-li dělat něco takového, proč bych nemohl také já? A prosme pak Pána o dar síly.

3. Netřeba si myslet, že dar síly je nezbytný jenom v některých okolnostech či zvláštní situacích. Tento dar musí být základním rysem naší křesťanské existence, v běžnosti našeho každodenního života. Jak

jsem řekl, musíme být silní v každém dni svého každodenního života. Potřebujeme tuto sílu, abychom šli dál ve svém životě, v péči o rodinu a ve víře. Apoštol Pavel pronesl větu, jejíž obsah je pro nás blahodárný: „Všechno mohu v tom, který mi dává sílu“ (Flp 4,13). **Když ve všedním životě nastanou těžkosti, připomeňme si: Všechno mohu v tom, který mi dává sílu.** Pán nám dává sílu, dává ji stále a dostatečně. Pán nás nezkouší více, než jsme schopni snést. Je vždy s námi.

Drazí přátelé, někdy můžeme být pokoušeni nechat se strhnout leností či ještě hůře sklíčeností, zvláště tváří v tvář námahám a životním zkouškám. V těchto případech neklesejme na mysli, ale **vzývejme Ducha svatého, aby darem síly pozvedl naše srdce a vlil novou sílu a nadšení našemu životu a našemu následování Ježíše.**

15.5.2014

Neexistuje křesťan bez církve

Neexistuje křesťan bez církve, křesťan putující osamoceně. **Vždyť sám Ježíš se včlenil do svého putujícího lidu** – konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli domu sv. Marty. Vycházejí z prvního liturgického čtení (Sk 13,13-25), poukázal papež na to, že **apoštolové nezačínali svoje hlásání od Ježíše, ale od dějin lidu.** Křesťan bez církve je pouhá idea, nikoli realita.“

*„Osamocený křesťan je nesrozumitelný, stejně jako je nesrozumitelný osamocený Ježíš Kristus. Ježíš Kristus nespadol z nebe jako nějaký hrdina, který nás přichází zachránit. Nikoli. Ježíš Kristus má dějiny. Můžeme říci a je pravdou, že **Bůh má dějiny, protože chtěl putovat s námi.** Ježíš Kristus je bez dějin nesrozumitelný. **Křesťan bez dějin, křesťan bez lidu, křesťan bez církve je nesrozumitelný.** Je to laboratorní, umělá věc, která nemůže dát život.“*

Lid Boží – řekl dále papež František – putuje za příslibem. Je důležité v životě pěstovat tuto dimenzi, totiž dimenzi paměti:

„Křesťan je pamětníkem dějin svého lidu, pamětníkem cesty, kterou lid ušel; je pamětníkem své církve. Má na paměti veškerou minulost. Potom je tu cíl, ke kterému se tento lid ubírá, tedy definitivní příslib. Lid jde směrem k plnosti, vyvolený lid má příslib v budoucnosti a spěje k tomuto příslibu, ke splnění tohoto příslibu. A proto je křesťan v církvi mužem či ženou naděje. Naděje v příslib, která není čekací lhůtou! Ne. Je něčím jiným: nadějí, která je vpředu a neklame“

„Křesťan hledící zpět – pokračoval papež – je člověkem paměti a vždycky žádá o milost paměti. Křesťan hledící vpřed jde Boží cestou a obnovuje smlouvu s Bohem. Neustále říká Pánu: Ano, chci příkázání, chci tvoji vůli, chci tě následovat. Je člověkem smlouvy a smlouva, kterou všichni každý den slavíme, je mše. Je tedy ženou či mužem eucharistickým,“ řekl papež a uzavřel svoje kázání slovy:

*„Přemýšlejme o svojí křesťanské identitě, prospěje nám to. **Naše křesťanská identita je příslušnost k lidu: církve. Bez toho nejsme křesťany.** Křtem jsme vstoupili do církve, kde jsme křesťany. A proto si navykněme prosit o **milost paměti**, paměti cesty, kterou Boží lid ušel, a také osobní paměti, tedy toho, co Bůh učinil se mnou v mém životě a jak uvedl na cestu mne... Prosme o **milost naděje**, která není optimismem. Nikoli! Je něčím jiným. Prosme o **milost každodenního obnovení smlouvy s Pánem**, který nás povolal. Kéž nám Pán daruje tyto tři milosti, které jsou nezbytné ke křesťanské identitě.“*

Otec není bratr

New York. Tématem letošního Mezinárodního dne rodiny, který připadá na 15. květen, je sociální integrace a mezigenerační solidarita. **Svátek rodiny ustavilo valné shromáždění OSN před dvěma desetiletími** a právě u příležitosti tohoto výročí dnes na půdě Spojených národů vystoupil předseda Papežské rady pro rodinu, arcibiskup Vincenzo Paglia:

*“Myslím, že je nevyhnutelně nutné opětovně posílit mezigenerační pouta. Dnes se kupříkladu často mluví o tom, že se vytrácí otcovská figura. Mnozí otcové zanedbávají povinnost výchovy svých dětí. **Když totiž někdo dítěti řekne: Jsem tvůj bratr, asi nepochopil otcovskou zodpovědnost.** Je*

tudíž naléhavé, aby církev znovu objevila tuto mezigenerační perspektivu a aby pak působila jako kvas ve společnosti."

Rodině se budou věnovat příští dvě vatikánská synodální shromáždění a také Světové setkání rodin, které bude v září budoucího roku hostit filadelfská arcidiecéze. Motto setkání zní *Love is our mission: the family fully alive*, **Láska je naše poslání, rodina žije naplno**.

"Dnešní evropská tendence vytvářet společnost bez rodiny, tedy prosazovat rodinu s jedním rodičem, svědčí o tom, že jsme zanedbali vztahy k druhým lidem. Jsou pro nás příliš namáhavé a **považujeme za nesnesitelné, že bychom se měli celoživotně přivázat k jednomu člověku**. Znamená to, že **konečnou hodnotou je pouze naše "já"**, což je **zřejmá cesta, jak zevnitř zničit lidskou socializaci a vůbec život společnosti**."

16.5.2014

Papež František: K poznání Ježíše nepostačuje studium a ideje

Vatikán. K poznání Ježíše nepostačuje studium a ideje, ale **je zapotřebí modlit se k němu, oslavovat jej a připodobňovat se mu**, řekl papež František při dnešní ranní mši v Domě sv. Marty. Papež znovu vyzval k četbě evangelia, na které často sedá prach, protože je nikdy neotvíráme.

V komentáři k Ježíšovým slovům „Já jsem cesta, pravda a život“ (*Jan 14, 6*) papež uvedl, že „**poznání Ježíše je nejdůležitějším pracovním úkolem našeho života**“. Papež vyvracel námitky těch, kteří tvrdí, že je nutné velmi mnoho studovat. „Je sice pravda, že se máme učit katechismus, ale studium samo o sobě k poznání Ježíše nestačí“, dodal a pokračoval: „Někteří lidé se domnívají, že pouhé ideje nás přivedou k poznání Ježíše. Bylo tomu tak už u prvních křesťanů. Avšak nakonec zůstávali uvězněni ve svých myšlenkách.“

"Ideje samy o sobě nedávají život. Kdo jde cestou pouhých idejí, ztratí se v bludišti, ze kterého už nevyjde. Z tohoto důvodu jsou hereze v církvi přítomné od počátku. Hereze nastává, když se snažíme vlastní myslí a ve svém světle poznat, kdo je Ježíš. Významný anglický spisovatel říkával, že hereze je poblázněná idea. A tak to je! Když jsou ideje osamocené, zblázní se...Tudy cesta nevede!"

K poznání Ježíše **je nutné otevřít trojí bránu**, zdůraznil dále papež František.

"První brána: modlit se k Ježíši. Vězte, že studium bez modlitby není k ničemu. Je třeba Ježíše prosit, abychom ho lépe poznali. Teologičtí velikáni svou teologii utvářejí na kolenou. Proto je nutná modlitba k Ježíši. Studiem a modlitbou se mu trochu přibližujeme, ale bez modlitby Jej nikdy nepoznáme. Nikdy! **Druhá brána: oslavovat Ježíše.** Modlitba sama nestačí, je nutná radost ze slavení. Oslavovat Ježíše v Jeho svátostech, protože v nich nám dává život, sílu, pokrm, útěchu, smlouvu a poslání. Bez slavení svátostí nikdy nedospějeme k poznání Ježíše. Slavení je církvi vlastní. **Třetí brána: napodobovat Ježíše.** Vzít si evangelium a následovat jej v tom, co dělal, jak žil, co nám řekl, co nás učil a snažit se mu připodobnit."

Vstoupit touto trojí branou znamená „vstoupit do Ježíšova tajemství“, pokračoval Petrův nástupce. Jenom pokud jsme s to vstoupit do tohoto tajemství, můžeme Ježíše poznat.

"Můžeme se dnes během dne zamyslet, jak to v mém životě vypadá s branou modlitby. Myslím tím modlitbu srdce, ne nějaké papouškování. Jak jsem na tom s modlitbou srdce? A s křesťanským slavením? A jak svým životem Ježíše napodobuji? Jak se vlastně má Ježíš napodobovat – opravdu si to nepamatuješ? To proto, že svazek evangelia je plný prachu, nikdo ho neotvírá. Vezmi do ruky evangelium, otevři ho a zjistíš, jak se Ježíši připodobnit. **Mysleme na tuto trojí bránu našich životů, všem nám to prospěje.**"